Чи я забуду тут, в неволі,
Тебе, осонцена блакить,
І вас, мої стрункі тополі,
Що звикли з небом говорить?

Цей колір ливсь – з весняних соків,
Як довга і солодка річ.
І я з дитячих милих років
Його спивав і день і ніч.

На хвилях плинув я чудових
З просторів моря і степів,
В зірках купався смарагдових,
Лазур’ю в хмарах пломенів.